

Phần 2

Chương 6



Chương tan học vang lên, Hà Lệ Chân ôm tâm trạng phức tạp, không dạy lẫn bất cứ một giây nào, thuận lợi giảng xong bài. Cô không nhìn học sinh dưới lớp, không nói một lời chào, liền ôm sách vở rời đi.

Về đến văn phòng, bên trong không một bóng người. Hà Lệ Chân buông sách vở xuống bàn, còn chưa kịp ngồi xuống đã vội vàng đăng nhập mạng lưới nội bộ của trường để tìm tư liệu về học sinh. "Mật mã..." Hà Lệ Chân lẩm bẩm một mình, "Mật mã là gì nhỉ..."

Lúc Bành Thiến bước vào văn phòng thì trông thấy Hà Lệ Chân đang chống đít trước máy tính, chăm chú nhìn màn ảnh. Cô ấy cười, bảo: "Đứng làm cái gì chứ, ghé ngay bên tay đây thôi, cậu đang muốn giảm béo à?"

Hà Lệ Chân giật bản mình, quay đầu lại, nhìn thấy Bành Thiến đã quay về, liền hỏi cô ấy: "Bành Thiến, cậu có biết mật mã để vào mạng lưới nội bộ của trường chúng ta là gì không?"

"Mạng lưới nội bộ?" Bành Thiến nhìn Hà Lệ Chân đăm chiêu, nói: "Hình như là sáu số cuối của chứng minh thư thì phải. Nhưng mà cái thứ đó trăm năm qua chưa ai vào, chỉ được dựng lên đạo trước để ứng phó với ban thanh tra từ trên xuống mà thôi, cậu vào đó làm gì?"

Hà Lệ Chân bỏ sáu số cuối của chứng minh thư của mình vào, quả nhiên là được chứng nhận, cô nói đại: "Không có gì, mình chỉ thử một chút thôi."

Hà Lệ Chân chiếu theo số báo danh của học sinh, rất nhanh chóng tìm được tới Vạn Côn.

Trên hồ sơ hiện ra tấm hình lúc cậu mới nhập học, nam sinh ngồi trước tấm màn đỏ, mặt mũi ngây ngô nghiêm trang, không mang một biểu cảm nào, tóc húi cua, lúc chụp hình đầu hơi nghiêng qua một bên. Vạn Côn vào học hai năm, nghỉ một năm, rồi lại ở lại lớp một năm, nghĩ kỹ thì tấm ảnh này đã gần bốn năm rồi. Tấm hình này so với cậu ta bây giờ trông non nớt hơn nhiều.

Theo như năm Vạn Côn vào trường, lẽ ra cậu đã phải tốt nghiệp từ hai năm trước. Hà Lệ Chân lật về phần sau, thành tích thi kiểm tra của Vạn Côn có thể dùng "thảm không thể tưởng" để hình dung. Ngoài môn thể dục ra, rất ít có môn nào khác đạt tiêu chuẩn tối thiểu.

Hà Lệ Chân nhanh chóng xem xong phần cuối, tắt trang mạng đó đi. Từ sau khi gặp Vạn Côn xong, Hà Lệ Chân đúng là nguyên một buổi chiều đứng ngòai không yên, cứ mang cảm giác lòng dạ bồn chồn, làm gì cũng không tập trung được. Chiều đến, tan học, Hà Lệ Chân ở nán lại thêm một chút, đến khi cô chỉnh lý xong hết thấy những tài liệu cần dùng cho tiết học ngày hôm sau, trời đã tối đen. Lúc ra khỏi dãy lớp học, cô đặc biệt nghe ngóng cẩn thận, đám người trước cửa đã không còn đó.

Hà Lệ Chân không biết có phải là bọn họ đã hẹn nhau tới đâu khác để đánh lộn, cô vừa đi trên đường vừa cầm di động trong tay, ngẫm nghĩ không biết có nên gọi một cú điện thoại báo với Hồ Phi một tiếng hay không.

Ngay trong lúc cô đang đắn đo không quyết định được, bỗng nghe đằng sau lưng có người gọi. "Này."

Hà Lệ Chân không để ý, quẹo vào một con hẻm nhỏ, tiếng bước chân sau lưng càng lúc càng gần, Hà Lệ Chân vẫn đang còn nghĩ ngợi lung tung, cánh tay đã bị nắm lấy.

Cô hét hồn, há miệng định la to.

"Gọi cô đó, không nghe à?"

Hà Lệ Chân chợt thấy cái giọng này nghe quen quen, ngược đầu lên, con hẻm tối thui, chỉ có một ngọn đèn từ ngoài đường cái chiếu vào mang lại chút ánh sáng. Vạn Côn bước tới đứng trước mặt Hà Lệ Chân, ánh sáng phía sau bị cậu chặn hết lại.

Vài chiếc xe phóng ngang qua, đèn xe vẽ một đường cong phía sau lưng Vạn Côn, từ trái sang phải, sau đó lại là bóng đêm.

Hà Lệ Chân giằng cánh tay ra, đứng thẳng trước mặt cậu chăt vắn: "Em làm gì đó?" Vạn Côn đứng ngược sáng, khuôn mặt rất tối, tóc che khuất lông mày, mắt cũng không thấy rõ. Chút mơ hồ này khiến cho cả người Vạn Côn như nhòa đi, chỉ còn lại một bàn tay to lớn đang khoá cánh tay của cô.

Không biết vì sao, Hà Lệ Chân bỗng cảm thấy rất căng thẳng.

"Buông tay." Cô nói

Vạn Côn không làm khó cô, buông tay ra, đút vào trong túi, đứng thẳng người nhìn cô.

"Cô vẫn còn nhớ tôi chứ." Vạn Côn mở miệng.

Lời cậu nói, tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu rất chắc chắn.

"Tôi không ngờ, cô lại là giáo viên của tôi."

Hà Lệ Chân ôm chăt lấy túi xách, càng lúc càng siết chăt. Cô nhìn Vạn Côn, nói: "Em định làm gì?" Vạn Côn đút hai tay trong túi, khom người, thấp giọng khẽ bảo với Hà Lệ Chân: "Đừng có chạy vòng quanh trường mà lăm

lời, nghe rõ chưa?" Giọng của cậu rất mát dạy, hơi thở phả lên chóp mũi của Hà Lệ Chân, mang chút ẩm ướt của đầu thu.

Hà Lệ Chân mím môi, nói: "Đây là thái độ em nói chuyện với giáo viên?"

Vạn Côn thờ ơ nhìn cô.

Hà Lệ Chân đành giọng: "Trước đây tôi không biết tình huống, bây giờ tôi hiểu ra rồi thì không thể coi như chưa từng xảy ra."

Vạn Côn bẻ bẻ cổ.

Hà Lệ Chân nói: "Những chỗ kiểu đó, sau này em không được tới nữa." Cô nói xong, thấy Vạn Côn không tỏ ý gì, lại thêm: "Trong nhà em có biết là em tới những quán đêm kiểu đó... làm việc không?"

Vạn Côn bắt chợt cười hừ một tiếng, vẫn không trả lời.

Trong bóng đêm, Hà Lệ Chân cảm thấy sau lưng mình mươn mướt mồ hôi. Chủ yếu là vì cuộc gặp gỡ ngắn ngủi trước đây, và vì vóc dáng của cậu. Cậu ta cao bao nhiêu? Hà Lệ Chân âm thầm ước đoán, 182? 185? Ở lứa tuổi này, vóc dáng này của cậu không thể gọi là không đặc biệt. Vạn Côn đứng gần sát trước mặt cô như vậy, cô gần như có thể ngược đầu là có thể nhìn thấy mặt của cậu.

Hà Lệ Chân không cho phép những ý nghĩ trong đầu mình hiện lên mặt, cô bình tĩnh nói: "Tóm lại nơi đó không phải là nơi một học sinh nên tới, nếu như tôi mà biết được em còn tới đó nữa, tôi sẽ báo cho thầy"

Hà Lệ Chân đang nói thì bả vai trĩu xuống, một bàn tay của Vạn Côn đã tóm lấy cô. Hà Lệ Chân tựa như chạm phải điện, rồi rít hất tay cậu ra.

"Làm gì vậy!?"

Hà Lệ Chân nhỏ con, đôi đầu với Vạn Côn rõ ràng thua xa khí thế, Vạn Côn tiến lên hai bước, Hà Lệ Chân lùi ra sau theo phản xạ.

Cậu cúi đầu, nhẹ nhàng nói với Hà Lệ Chân: "Sao bỗng dưng nói nhiều lên rồi, hôm bữa không phải cô nhút nhát lắm sao?"

Trong đầu Hà Lệ Chân nổ "ầm" một tiếng, đỏ mặt tía tai, cũng không biết bóng tối liệu có che dấu được không.

"Em"

Vạn Côn đứng thẳng người, nói: "Không cần nói lại làm gì, nghe rồi. Nhớ là về trường đừng có nhiều lời."

Hà Lệ Chân há miệng, Vạn Côn đã xoay lưng, đi ra phía đầu ngõ. Cô muốn nói vài câu yêu cầu nữa, nhưng nhìn theo bóng lưng của cậu, cô hợm như bị bóp nghẹt, không thốt ra được lời nào. Vạn Côn vừa đi vừa giơ tay lên tùy tiện phát một cái về phía sau, biếng nhác nói: "Cô giáo, hẹn gặp lại"

Người đã mất hút ở đầu ngõ, Hà Lệ Chân mới dần dần sống lại, cô đứng yên tại chỗ ngỡ ngàng quay một vòng, cảm thấy cái vai trò cô giáo vừa bị mình đóng một cách hết sức vớ vẩn.

Cuộc nói chuyện đầu tiên, không, là cuộc nói chuyện đầu tiên mang ý nghĩa.

Cậu ta tướng sĩ lão luyện, cô thì binh ngũ tan hàng.

Bên kia, Vạn Côn đi ra khỏi ngõ hẻm, quẹo vào một tiệm internet. Tiệm internet có tên là "Tiểu Đức," hộp đèn quảng cáo trước cửa bị hỏng, bóng điện bên trong chớp chớp. Ngô Nhạc Minh đang chơi game với vài nam sinh khác rất hào hứng. Vạn Côn đi tới sau lưng Ngô Nhạc Minh, vỗ lên vai cậu ta một cái, sau đó đi ra ngoài. Ngô Nhạc Minh thấy Vạn Côn tới, nhường đồ điều khiển game trong tay cho nam sinh kế bên, theo Vạn Côn ra khỏi quán net.

Vạn Côn đứng ngay trước chiếc hộp quảng cáo bị hỏng, móc ra một điều thuốc, Ngô Nhạc Minh nhìn cậu, hỏi: "Thế nào?"

"Hử?" Vạn Côn nhét điều thuốc lên miệng, vừa mời lửa vừa lùng bùng: "Thế nào cái gì?"

Ngô Nhạc Minh nói: "Chặn được người không, bả nói gì?"

Vạn Côn đốt xong điều thuốc, hút một hơi, nhả khói ra, nói qua loa: "Không biết."

"Không biết?"

"Ừ."

"Vậy liệu bả có nói ra bên ngoài không?"

"Không biết." Vạn Côn gảy điều thuốc.

"Sao lại cái gì cũng không biết, anh không hỏi ra được chút gì sao?"

"Chả buồn hỏi."

"..."

Vạn Côn phe phẩy tay, cảm thấy hơi nực, mở hai cúc áo ra, nói: "Thôi, hôm khác tính tiếp."

Ngô Nhạc Minh chặc một tiếng, cũng móc ra một điều thuốc để hút, vừa hút vừa nói: "Cũng không biết lúc nào mới có thể quay về làm việc."

Vạn Côn tựa người vào hộp đèn quảng cáo, nhìn điều thuốc trong tay: "Không phải trước đó mày còn gào thét không muốn làm, muốn quay lại trường cho thành thoi sao."

"Nhưng mà em về mới có một ngày đã chán chết bỏ rồi, đi làm tuy mệt, nhưng mà kiếm ra tiền."

Vạn Côn gạt tàn thuốc, giọng bình đạm: "Cấp trên nói hiện giờ đang khám xét gắt gao, trong tiệm không giữ được nhiều người đến vậy, đợi qua đợt này rồi sẽ thông báo cho biết."

Hôm sau đi làm, Hà Lệ Chân bước vào văn phòng đã bị Lưu Dĩnh nhét cho một chồng vở.

Hà Lệ Chân hỏi: "Cái này để làm gì ạ?"

Lưu Dĩnh lau mồ hôi trên trán, nói: "Hôm qua đi họp trên thành phố, đây là thành quả của buổi họp."

Nguyên xấp vở toàn là giấy trắng, Hà Lệ Chân lật lật nhìn. Lưu Dĩnh vẫn tiếp tục nói: "Họp hết hai tiếng đồng hồ, chả nói được gì có ích. Trước đó không phải trên tin tức báo ở thành phố A có hai học sinh lớp 12 không chịu được áp lực đã nhảy lầu đó sao, chủ yếu là bàn bạc về vấn đề này, coi xem có cách nào có thể trao đổi tâm tình với học sinh hòng xoa dịu áp lực đi không."

Hà Lệ Chân vẫn còn chưa hiểu ra, nhìn chồng vở trong tay, hỏi: "Thế cái này để làm gì ạ?"

Lưu Dĩnh nói: "Đề chị nhớ xem, thay vì họp lớp rồi cử hành hoạt động lung tung gì gì đó, chi bằng cho ghi chép hàng tuần thì đỡ mệt hơn." Cô ta xoay ghế qua, vỗ vai Hà Lệ Chân, nói: "Thầy Hồ của bọn em chịu trách nhiệm cho cả lớp, quá lu bu, nên giao cho em làm. Em chịu cực một chút nhé."

"Không sao, được mà." Hà Lệ Chân nói.

"Chỉ nhắc một chút là được." Lưu Dĩnh nói, "Lãnh đạo mới lãnh chức, cứ thích vẽ chuyện."

Đợi đến lúc cô đem tin tức này truyền lại cho cả lớp, quả nhiên tiếng rên la ngập trời.

"Lớn nhiều đây rồi còn phải viết bài tập làm văn hả trời"

"Thế học kỳ sau chẳng lẽ sẽ phải viết nhật ký?"

Thật ra Hà Lệ Chân cũng cảm thấy chuyện này không cần thiết một chút nào, nhưng cấp trên bảo phải viết, cô cũng bó tay. "À..." Hà Lệ Chân nói, "Cô không quy định phải viết bao nhiêu chữ, cũng không quy định nội dung, các em viết chút đỉnh gì đó xuống là được."

"Có phải là viết một câu thôi cũng được không cô" Dưới lớp có học sinh la, cả lớp cười ồ. Hà Lệ Chân cũng cười, nói: "Một câu chắc hơi ít quá, viết sao cho được 4,5 câu rồi hẵng nộp."

Tìm một học sinh giao việc phát những cuốn vở ra, cả lớp thay phiên nhau nói này nói kia, Hà Lệ Chân mỉm cười đứng nhìn. Cô cười cười một hồi, ánh mắt bắt gặp Vạn Côn ở phía cuối lớp. Vạn Côn lẳng lẳng ngồi đó, hai tay đặt dưới bàn, ánh mắt không chút lảng tránh, đang còn nhìn thẳng lại cô. Ánh

mắt của Hà Lệ Chân lướt qua cậu, rồi quay trở lại bảng đen, bắt đầu giảng bài.

Cả tuần sau đó, Vạn Côn thế mà ngày nào cũng đến trường. Chiều thứ Sáu, Hồ Phi pha ly trà trong văn phòng, cầm trong tay, chuyện vãn với mấy cô giáo.

"Ngoan ngoãn nhiều ngày như vậy, không phải là một dấu hiệu tốt." Hồ Phi bảo.

Bành Thiên nói: "Người ta quậy thì không ung, không quậy cũng không ung, thầy Hồ, thầy thật là khó hầu hạ rồi."

"Tôi thật sự không hy vọng nó tới trường." Về mặt của thầy Phi nhìn Bành Thiên rất chân thành, "Cứ như một trái bom nổ chậm, không biết được giờ nào nó sẽ nổ tung."

Hà Lệ Chân cầm bút, đang còn cúi đầu chăm những cuốn vở ghi chép của tuần đầu tiên.

Tổng cộng có 30 cuốn vở được nộp lại, chỉ có 6 cuốn là viết trên 50 chữ, chỉ có 1 cuốn là viết trên 100 chữ, Hà Lệ Chân để riêng học sinh này qua một bên. Học sinh đó tên là Ngô Uy, Hà Lệ Chân ráng nhớ, là một em mập mập, rất chăm chỉ, trong giờ ngữ văn còn chịu khó ghi sổ tay. Trong môi trường tệ hại của lớp 12/6, thế mà còn có một học sinh gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn như thế. Trong cuốn vở ghi chép hàng tuần, cậu bé tỉ mỉ viết xuống kế hoạch học tập của mình, Hà Lệ Chân vô cùng cảm kích, nghiêm túc phê xuống một lời phê cả mấy trăm chữ, khuyến khích cậu bé cứ tiếp tục chăm chỉ học tập.

Nhìn tiếp những cuốn vở phía dưới, Hà Lệ Chân ngạc nhiên khi thấy trong đám vở được nộp cũng có cuốn của Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh. Cuốn vở của Ngô Nhạc Minh nằm phía trên, Hà Lệ Chân mở ra, phát hiện cậu ta vẽ một cái mặt cười to tướng ở trang đầu.

"..."

Hà Lệ Chân cầm cuốn vở, trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng viết một dòng chữ ở chỗ lời phê - Vẽ khá lắm, lần sau xin em nộp bài bằng chữ.

Đổi sang cuốn vở của Vạn Côn, Hà Lệ Chân nhìn cái tên ở trên bìa đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy chữ của Vạn Côn, vừa to vừa ngoáy, một chữ ký trông như gương nanh múa vuốt. Có Ngô Nhạc Minh mở màn, Hà Lệ Chân đã chuẩn bị tâm lý rất sẵn sàng, đến lúc cô mở cuốn vở ra, mới ngạc nhiên phát hiện, Vạn Côn chẳng viết gì cả.

Hà Lệ Chân lật tới lật lui cuốn vở cả mấy lần, cũng không phát hiện ra bất cứ vết tích nào. Trống không?

Sau lưng Hà Lệ Chân, Hồ Phi đang còn thảo luận sôi nổi với Bành Thiển về cách làm sao để cho Vạn Côn có thể thuận lợi tốt nghiệp. Dĩ nhiên Hà Lệ Chân biết, "thuận lợi tốt nghiệp" đối với bọn họ là làm sao cho Vạn Côn mau chóng rời khỏi trường. Cô cảm thấy mình rất thông cảm với cảm giác của bọn họ.

Hà Lệ Chân cúi đầu, vừa nghe những lời đối thoại của giáo viên khác, vừa dần dần ngẩn người. Trang giấy trắng phau trong mắt cô cũng dần dần biến ảo thành một cảnh tượng.

Dưới ánh đèn neon màu trắng trước cửa tiệm tạp hoá, Vạn Côn ngồi hút thuốc đối mặt với bóng đêm.

Chương 7



Nhưng cô nghĩ một hồi, cảnh tượng tĩnh lặng ấy lại bị thay thế bằng bộ dạng cậu nông nhênh chặn đường cô trong ngõ hẻm mấy hôm trước.

Hà Lệ Chân thở dài, nghĩ ngợi, rồi viết xuống ba chữ "hãy cố gắng" vào cuốn vở.

Hy vọng cậu ta sẽ học khá hơn đi, Hà Lệ Chân nghĩ.

Dương Thành Trung Nhị có một ước định ngầm, đây là vào thứ Sáu sẽ phải tan học sớm hơn ngày thường một chút. Đối với ngôi trường cấp ba xưa giờ chưa từng học thêm hoặc ôn bài vào cuối tuần, bất kể là học sinh hay giáo viên, ai cũng đều hy vọng có thể đón chào cuối tuần sớm hơn một chút. Hà Lệ Chân vừa khéo lại là giáo viên dạy tiết cuối cùng ngày thứ Sáu, dạy được nửa chừng đã cảm thấy dưới lớp bắt đầu xôn xao.

Hà Lệ Chân liếc về phía cuối lớp, từ đầu tiết Vạn Côn đã chạy mất rồi, Ngô Nhạc Minh thì vẫn còn đó, nằm bò trên bàn ngủ từ đầu tiết tới giờ. Hà Lệ Chân ra bài tập về nhà xong, lại phát trả lại những cuốn vở ghi chép hàng tuần, rồi cho tan lớp.

Cô quay về văn phòng, thấy Bành Thiển đang còn ngó ra ngoài cửa sổ.

"Cậu nhìn gì thế?" Hà Lệ Chân hỏi cô ấy.

"Chơi banh." Bành Thiển hất hàm, nói.

Hà Lệ Chân bước tới, nhìn xuống dưới theo hướng cô ấy đang nhìn, đúng lúc có người nhảy lên đội banh vô rổ. Cô gần như nhận ra Vạn Côn ngay tức khắc.

Năm rưỡi chiều, sắc trời đã chập choạng tối. Thời tiết hôm nay không được tốt lắm, gió rất to, cuốn tung bụi đất màu vàng trong sân vận động, khiến cho không khí giống như trở nên nặng nề. Vạn Côn cứ thế mà chơi banh một mình giữa một sân vận động trống vắng.

Bành Thiển bỗng cười một tiếng, nói: "Cậu nói xem lá gan của tên học sinh này lớn cỡ nào mới dám ngang nhiên trôn học như vậy." Hà Lệ Chân định thân lại, Bành Thiển đã thu dọn xong đồ đạc chuẩn bị tan ca.

"Cậu có đi không?"

"À..." Hà Lệ Chân nói, "Mình, mình chờ thêm chút nữa."

"Vậy tớ đi trước đây."

Bành Thiển đi rồi, trong văn phòng chỉ còn lại mỗi mình Hà Lệ Chân. Cô xoay người thu dọn đồ đạc, lúc đi ngang qua cửa sổ, cô lại nhìn ra ngoài lần nữa.

Hình như cậu ta đã thấm mệt, ôm banh trong tay, đứng giữ sân bóng nghỉ ngơi.

Gió lùa qua mái tóc rối của cậu.

Bỗng nhiên, Vạn Côn quay đầu. Hà Lệ Chân lùi ra sau một bước. Sau đó mới để ý thấy cậu hoàn toàn không nhìn về phía dãy lầu học, mà chỉ nhìn về phía lối vào sân vận động. Chẳng bao lâu sau, có một bóng người khác đang đi về phía cậu, Hà Lệ Chân nhận ra đó là Ngô Nhạc Minh. Vẫn còn cách nhau 5,6 mét, Vạn Côn ném banh qua, Ngô Nhạc Minh đón lấy, hai người cùng bước về phía khán đài.

Hà Lệ Chân không tiếp tục nhìn nữa, quay lưng, đeo túi xách lên, ra về.

Trên sân vận động, Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn leo lên khán đài, lấy chân gạt gạt bụi, rồi ngồi xuống. Ngô Nhạc Minh nhét một thứ gì đó vào lòng Vạn Côn, Vạn Côn cầm lên, "Gì đây?"

"Vở ghi chép." Ngô Nhạc Minh nói, "Em lấy nó về giùm anh."

Vạn Côn nhú mày lật ra, trang đầu hoàn toàn bỏ trống, cậu lật tiếp qua trang sau, ngay hàng đầu tiên của mặt sau của trang đầu, Hà Lệ Chân ghi ba chữ.

Hãy cố gắng.

Nét bút nhã nhặn, chữ viết mảnh dẻ, tựa như con người của cô.

Vạn Côn trông thấy ba con chữ này liền khựng lại hai giây, sau đó cười khẩy một tiếng, cười đến suýt sặc. Ngô Nhạc Minh cũng không nhìn được, hai người cùng cười nghiêng ngả.

"Cái... Cái cô giáo này từ đâu đến thế không biết?" Ngô Nhạc Minh ôm bụng cười, "Không xong rồi, cho em điều thuốc, để em bình tĩnh lại."

Vạn Côn móc ra một gói thuốc từ trong túi quần, vút lên người Ngô Nhạc Minh, Ngô Nhạc Minh chụp lấy rút ra một điếu.

"Anh thật sự cảm thấy rằng bà sẽ không nói gì à?" Ngô Nhạc Minh cười đã đời xong, hỏi Vạn Côn.

"Không biết."

"Thật ra thì em nghĩ á," Ngô Nhạc Minh kẹp điếu thuốc trong tay, ngả người qua bên phía của Vạn Côn, khuỷu tay huých huých vào cậu, bỏ nhỏ: "Bất kể là tuổi bao lớn, muốn để cho phụ nữ ngoan ngoãn vâng lời, thì chỉ có một cách."

Vạn Côn hờ hững liếc nhìn cậu ta, Ngô Nhạc Minh giơ một ngón tay ra, chỉ chỉ lên trời một cách sâu xa khó lường, Vạn Côn nhếch mép cười cười, tổng kết ngắn gọn cho cậu ta

"Nhích."

Ngô Nhạc Minh lại cười rộ lên.

Mọi việc đã đi vào quỹ đạo, hai ngày cuối tuần, Hà Lệ Chân hiếm khi được rảnh rỗi. Dọn dẹp nhà cửa xong, lúc ra ngoài tản bộ phát hiện có một cái chợ trời chuyên bán chim, cá, côn trùng và cây hoa. Cô đi dạo một hồi lâu, cuối cùng mua về một con cá vàng. Cá vàng có hai màu trắng đỏ giao nhau, mập ú ụ, bụng trông như cái bong bóng. Hà Lệ Chân mua cho nó một hồ cá nho nhỏ, lại mua vài cọng rong, đặt trên bàn làm việc của mình.

Cá rất lười biếng, đáng vẻ kiêu như "cứ để mặc ta," nổi lênh bênh trên mặt nước chả buồn bơi.

Thứ Hai tới lớp, Vạn Côn vắng mặt, Ngô Nhạc Minh thì có mặt. Hà Lệ Chân hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không để tâm cho lắm. Chiều tối tan học, Hà Lệ Chân chạm mặt Ngô Nhạc Minh ở trước cửa văn phòng.

"Sao em lại tới đây? Tìm thầy Hồ hả?"

"Không," Ngô Nhạc Minh lắc đầu, "Cô, em tìm cô."

Hà Lệ Chân lấy làm lạ: "Tìm cô? Tìm cô có chuyện gì?"

Ngô Nhạc Minh rầu rĩ nói: "Cô Hà, em muốn xin cô giúp em một việc."

"Giúp việc gì?"

Ngô Nhạc Minh rút ra một chiếc di động từ trong túi, nói với Hà Lệ Chân: "Mới vừa rồi em nhận được một cú điện thoại từ Vạn Côn, do một nhân viên từ quán cơm gọi tới, họ nói là Vạn Côn uống say, đang còn nằm trong quán, gọi mãi không dậy."

"Cái gì?"

"Nhà ảnh xa lắm, thường ngày ảnh ở có một mình, lúc em nhận được điện thoại thì mấy người khác đã về hết rồi. Em sợ một mình em không lo nổi."

Hà Lệ Chân vội vàng lấy di động của mình ra, nói: "Cô giúp em tìm thầy Hồ, thầy ấy cũng chỉ mới đi không-"

"Đừng cô ơi." Ngô Nhạc Minh níu ngay lấy túi xách của cô, nói: "Nếu cô mà tìm ông thì chi bằng mình em đi cho rồi."

Hà Lệ Chân chậm rãi ngẩng đầu lên, nói: "Vì sao không tìm thầy Hồ được? Thầy ấy là chủ nhiệm của lớp các em."

"Vạn Côn sẽ xé xác em." Ngô Nhạc Minh nhún vai, nói một cách lạnh lùng: "Thôi để em đi một mình." Lúc cậu ta xoay đi còn lầm bầm, "Vậy mà cô còn bảo ảnh hãy cố gắng."

Hà Lệ Chân không biết cậu ta đã làm cách nào nhìn thấy vở của Vạn Côn, cô cũng không biết có phải là cậu ta cố tình nói câu đó không, nhưng sau khi cô nghe xong thì trong lòng cảm thấy rất âm ức, giống như là sự quan tâm của mình đối với học sinh, trong mắt người khác, chỉ là hư ngụy.

Cô gọi Ngô Nhạc Minh lại.

"Đang ở đâu?"

Chỗ Vạn Côn uống rượu cách trường học không xa lắm, ngay đầu ngõ một con phố trên đường về nhà của Hà Lệ Chân. Đây là một quán ăn nhỏ chuyên bán lẩu canh và các loại xiên. Hiện giờ thời tiết vẫn còn hơi nóng, nhưng quán vẫn buôn bán rất khá, ngoài cửa bày rất nhiều bàn ăn. Vạn Côn ngồi bên ngoài, Hà Lệ Chân vừa nhìn đã thấy cậu.

Một khắc khi cô trông thấy cậu, Hà Lệ Chân bỗng cảm thấy rất sao sao đó. Trong chút thời gian ngắn ngủi, cô lần tìm nguyên do, mới phát hiện ra, là bởi vì quần áo Vạn Côn đang mặc. Cậu mặc bộ quần áo của cái đêm đó, mà còn ở một nơi say sưa bí tỉ như thế này, cứ như là cái đêm đó lại đang tái diễn.

"Vạn Côn!" Ngô Nhạc Minh chạy tới xô cậu lên, trên bàn là một đồng hồ vớ vẩn. Ngô Nhạc Minh gọi hai tiếng xong, kính ngạc phát hiện ra Vạn Côn đã thật sự say. Cậu ta tranh thủ lúc Hà Lệ Chân chưa kịp bước tới, cúi đầu thì thầm vào tai cậu: "Này! Vạn Côn? Tỉnh cái coi, em gọi người tới rồi kìa!"

"Hai vị đến đón cậu ta hả?" Người phục vụ vừa ghi xuống món ăn cho bàn kế bên xong, chạy qua hỏi họ.

Ngô Nhạc Minh à lên một tiếng, "Đúng vậy."

Người phục vụ nói, "Vậy thì thanh toán hoá đơn trước nhé, tổng cộng là 86 đồng."

Ngô Nhạc Minh cau mày, Hà Lệ Chân bước tới, móc ví ra, lấy tờ một trăm đưa cho người nhân viên, người nhân viên lấy tiền đếm đếm, thối lại tiền lẻ. Hà Lệ Chân ngó Vạn Côn đang còn nằm bò ra trên bàn, hỏi Ngô Nhạc Minh: "Em có biết bạn ấy ở đâu không?"

Ngô Nhạc Minh nói: "Không biết ạ."

Hà Lệ Chân khom người, vươn tay đẩy đẩy Vạn Côn.

"Vạn Côn? Vạn Côn?"

Người đang nằm vẫn không hề nhúc nhích, Hà Lệ Chân nhíu mày đứng thẳng lên, nói: "Vậy bây giờ phải làm sao, đưa bạn ấy đến đâu đây?"

Ngô Nhạc Minh nói: "Em cũng không biết cô ơi." Cậu ta ngẩng đầu cẩn thận quét mắt về hướng Hà Lệ Chân một cái. Hà Lệ Chân vẫn còn đang lo lắng nhìn Vạn Côn, không để ý thấy. Ngô Nhạc Minh thử ướm lời: "Cô, nhà em xa lắm, không tiện mang anh ấy về. Hay là tìm một phòng trọ nào đó cho anh ngủ qua đêm đi."

"Phòng trọ?" Hà Lệ Chân lắc đầu, "Không được, em ấy đã say thế này, làm sao vớt em ấy một thân một mình trong quán trọ được."

Ngô Nhạc Minh âm thầm nhướn mày, miệng thì nói một cách khó xử: "Vậy phải làm sao bây giờ, quanh đây em không biết một ai cả."

Hà Lệ Chân ngó Vạn Côn nằm đó, không nhin được, nói: "Em nói xem bọn em cả ngày làm mấy trò gì vậy hả? Học không lo học cho đảng hoàng, bài giảng không lo nghe, tối tới còn chạy đi uống rượu, đây là những điều học sinh nên làm sao?"

Ngô Nhạc Minh âm thầm khinh ở trong lòng, miệng vẫn nói: "Dạ dạ, em cũng cảm thấy hành vi này của anh rất đáng hổ thẹn, vậy bây giờ phải làm sao hả cô?"

Hà Lệ Chân nói: "Em đỡ bạn ấy, cô đi gọi xe."

Ngô Nhạc Minh gọi với theo sau lưng cô, "Đi đâu cô-?"

Hà Lệ Chân không trả lời, Ngô Nhạc Minh bĩu môi, quay qua đỡ Vạn Côn.

"Em nói này, thật sự xin quắc cần câu rồi à?" Ngô Nhạc Minh đẩy cậu một cái, Vạn Côn coi như có chút phản ứng, mơ màng khó nhọc mở mắt ra. "Tỉnh rồi?" Ngô Nhạc Minh vỗ vỗ mặt cậu, giúp cậu tỉnh táo chút, rồi rỉ tai cậu: "Cô Hà tới rồi, em thấy có thể là bà sẽ đưa anh về nhà đây." Cậu ta vừa nói vừa ngó dáo dác, móc trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, nhét vào trong túi quần Vạn Côn, cười ranh mãnh, nói: "Anh ráng vực tinh thần lên đi, đừng để toi công em."

Đầu óc của Vạn Côn chậm chạp, hồi lâu sau mới chống bàn đứng lên, đầu vẫn cúi, tóc tai rũ rượi. Cậu mở mắt, trong mắt đầy tơ máu, hỏi một câu bằng giọng rất khàn:

"...Người đâu."

"Đi gọi xe rồi."

Lúc Hà Lệ Chân quay về, Ngô Nhạc Minh đã đỡ được Vạn Côn dậy. "Đề cô giúp em." Hà Lệ Chân thấy Ngô Nhạc Minh vất vả với Vạn Côn, chạy tới tiếp tay. Vạn Côn uống quá nhiều, người lại ra đầy mồ hôi, tới gần liền có thể cảm nhận được cơ thể đang phả ra hơi nóng. Cánh tay trần đã rịn mồ hôi, đung thảy nhom nhóp.

Hà Lệ Chân và Ngô Nhạc Minh lôi Vạn Côn vào trong xe taxi xong, Ngô Nhạc Minh hỏi Hà Lệ Chân: "Cô, cô định đưa anh đi đâu vậy?"

Hà Lệ Chân nói: "Em ấy thế này không thể để bên ngoài được, quá nguy hiểm, căn hộ cô thuê ở gần trường, sẽ đưa em ấy tới chỗ của cô. Đúng rồi, em có biết làm cách nào để liên lạc với cha mẹ của Vạn Côn không?"

Ngô Nhạc Minh lắc đầu lia lịa: "Không biết cô ơi."

Hà Lệ Chân nói, "Vây thôi, mai cô sẽ đi tìm thầy Hồ."

Ngô Nhạc Minh không nói gì, Hà Lệ Chân nhìn cậu ta, dặn dò: "Em cũng mau mau về nhà đi."

"Dạ, em về liền bây giờ." Ngô Nhạc Minh vẫy vẫy tay với Hà Lệ Chân, "Cám ơn cô nhé."

Hà Lệ Chân nhìn theo bóng lưng của cậu ta biến mất ở cuối con đường, bác tài ngồi đợi bắt đầu mất kiên nhẫn. "Có đi không đây?" "Đi." Hà Lệ Chân đóng cửa xe lại, "Tới cổng sau của Trung Nhị."

Xe nổ máy, Hà Lệ Chân và Vạn Côn cùng ngồi hàng ghế sau. Vạn Côn dựa lưng vào nệm ghế, đầu ngửa ra sau, hai chân dang ra, vật vờ nhắm nghiền mắt, không có chút động tĩnh. Chỉ thỉnh thoảng cậu sẽ nấc lên, yết hầu khẽ lặn một cái.

Mùi rượu trong xe nồng nặc, Hà Lệ Chân quay cửa kính xuống, gió lùa vào, Hà Lệ Chân dựa lưng ra sau. Ngọn gió kia vượt qua tất cả chương ngại, thổi lên người Vạn Côn, tóc hai bên mang tai của cậu khẽ phát phơ.

Hà Lệ Chân lặng lẽ quay đầu đi, nhìn ánh đèn neon chói mắt từng chớp từng chớp lướt qua, chờ gió thổi khô mồ hôi trên mặt.

Chương 8



Nhà rất gần, xe chỉ queo vài cú, 7-8 phút sau đã tới. Tiểu khu Hà Lệ Chân ở không lái xe vào trong được, chỉ có thể dừng lại ở đầu ngõ. Cô trả tiền, kéo Vạn Côn ra khỏi xe.

"Em đi xuống..." Hà Lệ Chân nhỏ con, Vạn Côn say thế này, phải vất vả lắm mới đỡ được cậu cho vững. "Vạn Côn, em đừng có ngủ!" Hà Lệ Chân vừa nói vừa dìu cậu vào trong nhà.

Vạn Côn uống không ít rượu, nghiêng ngả lão đảo, Hà Lệ Chân cảm thấy mình giống y như đang phải tha một con gấu, vô cùng chật vật. Cái con gấu này còn rất nóng tính. Do quá nặng, Hà Lệ Chân bắt đầu không đỡ nổi, lúc cậu xuống xe bị loạng choạng, lập tức chụp ngay lấy vai của Hà Lệ Chân. Tay của cậu to lớn, chụp một cú là nắm trọn nguyên cả vai cô. Cậu bực bội nạt cô: "Đi cho vững vào!"

Hà Lệ Chân bị cậu rống vào mặt, cổ bị cậu phun cho một hơi toàn mùi rượu, cô muốn phê bình vài câu, lại cảm thấy đi cãi với một con ma men thật chả ra đâu vào đâu, nhứ chặt lông mày lôi cậu vào trong nhà.

Thím Trương đang còn rửa rau trước cửa, trông thấy Hà Lệ Chân về nhà mà đỡ theo một người đàn ông, không nói gì, nhưng cũng không nhìn được len lén quan sát. Hà Lệ Chân nhận thấy vậy, mặt hơi nóng lên, phân bua với bà: "Đây là một học sinh trong trường, uống say xong không liên lạc được với người nhà, cháu sợ xảy ra chuyện gì nên dắt về nhà."

Thím Trương vội vàng cười cười, "À à, ra là vậy."

Hà Lệ Chân bỗng hơi hồi hận, nhìn vẻ mặt của thím Trương, cảm thấy không giải thích thì hơn.

Cô mau mau lo đưa Vạn Côn vào trong nhà, đóng cửa lại. Hà Lệ Chân để cậu ngồi trên chiếc ghế sofa đơn, mình thì đi tới tủ lạnh lấy một hộp sữa chua mang tới.

"Vạn Côn, Vạn Côn?" Hà Lệ Chân mang sữa chua qua, cắm sẵn ống hút vào trong hộp. "Em uống chút sữa chua cho tỉnh rượu, này!"

Vạn Côn cuộn mình trên ghế, say nhũn như bùn, Hà Lệ Chân gọi hoài cậu vẫn không có động tĩnh, giọng cô không khỏi cao lên hơn một chút.

"Tỉnh dậy đi, đừng ngủ nữa." Hà Lệ Chân đẩy cậu, Vạn Côn bực bội nhứ mày, vung tay, Hà Lệ Chân vội né. Cậu lại nằm lệt người qua bên kia.

"Em"

Hà Lệ Chân không còn cách nào khác, chỉ đành đặt sữa chua qua một bên. Cô chưa ăn bữa tối, bận rộn này giờ bây giờ mới rảnh tay, bụng đói sôi ùng ục.

Hà Lệ Chân vào bếp nấu một tô mì. Đây chỉ là một căn hộ nhỏ, phòng khách và phòng bếp gộp chung lại, sofa đặt ngay cạnh bếp trong bếp. Hà Lệ Chân canh nước nấu mì đang từ từ sôi, nhìn đến gần như thất thần. Khi cô hoàn hồn lại, quay đầu tùy tiện quét mắt nhìn, ngạc nhiên phát hiện ra Vạn Côn không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, hai tay gác trên đùi, khom người cúi

đầu nhìn sàn nhà. Hộp sữa chua kia đang bị cậu dùng ba ngón tay nhẹ nhàng giữ lấy, lúc lắc đung đưa trước người cậu.

Hà Lệ Chân nhìn cậu, "Em tỉnh rồi à?"

Vạn Côn không trả lời, Hà Lệ Chân nói: "Uống hết sữa chua chưa?"

Vạn Côn chậm rãi ngẩng đầu, nét mặt hơi cứng đờ chút men say, mắt đầy tơ máu. Ngón tay thô dài của cậu dốc ngược hộp sữa chua lên, còn lắc lắc mấy cái, hộp sữa trong tay cậu như một món đồ chơi.

Hà Lệ Chân thấy bộ dạng của cậu như thế, không nhịn được nói: "Muộn thế này rồi em còn ở bên ngoài uống rượu một mình cái nỗi gì? Người nhà của em đâu?"

Vạn Côn chẳng nói chẳng rằng, đặt hộp sữa chua qua một bên, ánh mắt không biết đang rơi trên chỗ nào, lảng lảng ngồi đó. Hà Lệ Chân xoay người, cầm túi xách của mình lên, nói: "Để cô gọi điện thoại cho thầy Hồ."

Cô bước tới trước bàn, tay cầm di động, đang còn mở danh bạ ra, cổ tay chợt bị bắt lấy. Vạn Côn cao lớn, nhất là lại còn đang ở trong một căn phòng nhỏ như thế này, lúc chỉ có hai người, trông Hà Lệ Chân đặc biệt nhỏ nhoi.

"Cô đừng tìm ông."

Vạn Côn cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói trầm thấp. Hà Lệ Chân gần như có thể cảm giác được lòng ngực mình âm vang khi cậu nói, mang theo hơi nóng của rượu phả lên đầu cô, khiến cho cô nổi gai ốc khắp mình. Cô lùi ra sau một bước, vặn cổ tay, nhưng không thoát ra được.

"Em buông tay." Hà Lệ Chân nói.

Vạn Côn không những không buông tay mà còn kéo mạnh một cái xoay người Hà Lệ Chân lại, để cô đứng đối diện với cậu.

Hà Lệ Chân hơi nổi nóng.

"Tôi bảo em buông tay!"

Mắt của cậu ẩn sau tóc mái loà xoà, lim dim nhìn Hà Lệ Chân. Bất chợt khoé miệng nhếch lên cười tà ác, bàn tay siết mạnh, Hà Lệ Chân liền cảm thấy cổ tay đau buốt vào đến tim, cô khom người rụt vai vì đau. Vạn Côn tận dụng khoảnh khắc trước khi cô kịp khom người, dòn cô vào bệ của nhà bếp, cúi đầu hôn cô.

Hà Lệ Chân cuối cùng nhận thức được hành động của cậu, bỗng chốc không biết lấy đâu ra sức, xô mạnh Vạn Côn ra. Vạn Côn không hề phòng, bị cô đẩy lùi. Hà Lệ Chân ngay lập tức cầm xoong mì vẫn còn đang được đặt trên bếp lửa đổ ụp lên người Vạn Côn- Vạn Côn xoay người tránh theo phản xạ, nhưng không tránh kịp. Một xoong mì vừa được nấu chín đổ ụp lên lưng Vạn Côn. Cậu nén đau, cau mày cắn chặt răng không kêu lên một tiếng nào.

"Cút." Hà Lệ Chân vẫn chưa buông cái xoong, tay kia chỉ ra cửa, tiếng của cô không lớn, nhưng vô cùng lạnh lẽo kiên định, "Em cút ngay cho tôi."

Vạn Côn đứng yên một chỗ, chậm rãi quay đầu lại nhìn Hà Lệ Chân.

Đầu của cậu hơi cúi, tóc rũ xuống che khuất đi mắt và lông mày, môi mím chặt, trông không ra sắc mặt. Nhưng mà Hà Lệ Chân vẫn nhìn ra được, hiện giờ cậu đã thật sự hoàn toàn tỉnh rượu. "Thầy Hồ nói rất đúng." Hà Lệ Chân nói, "Em đúng là một quân khôn kiếp."

Vạn Côn nghe xong câu này, cũng không trả lời, chỉ đứng đó bật cười. Mới đầu chỉ hơi khùng khục, sau nữa thì ngoác miệng cười âm lên. Hà Lệ Chân cẩn thận quan sát cậu. Vạn Côn cười đã rồi, thở lấy hơi, nhấc tay tùy tiện hất tóc mái của mình ra sau mấy cái, rồi đứng nhìn thẳng vào mặt Hà Lệ Chân.

Đây là lần đầu tiên Hà Lệ Chân trông thấy mặt của Vạn Côn trong khoảng cách gần và rõ ràng như thế. Do sau rượu và mệt, sau đó bị nguyên một xoong mì làm bỏng rát, hốc mắt của Vạn Côn rất đen, trông như trứng hãn vào. Khoé mắt của cậu đỏ quạch, ánh mắt nguy hiểm. Nhưng khoé miệng của cậu lại hơi nhếch lên một bên, cứ thế nhìn Hà Lệ Chân, tựa như đang cười. Dáng vẻ bất cần đời này của cậu, giống y hệt cái đêm hôm đó.

Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân, cười một cách hơi uể oải, nói: "... Vậy sao." Giọng của cậu rất bình đạm, nghe không ra là đang thừa nhận lời đánh giá của Hồ Phi, hay là đang phủ nhận.

Trông ngược của Hà Lệ Chân đánh thành thịch. Rõ ràng là cô đang nổi nóng, rõ ràng là Vạn Côn đã sai, nhưng giờ đây, Hà Lệ Chân lại cảm thấy như mình đang ở thế hạ phong. Vạn Côn đứng trước mặt cô, mặc sức phán đoán cô.

Ngoài cửa sổ nổi lên một trận gió lớn, thổi lá cây vang lên xào xạc, không biết có ai mới la to một tiếng, "Mưa rồi!" ngay sau đó là tiếng mưa rơi lộp độp. Hà Lệ Chân ở tầng trệt, mưa rơi trên mái hiên, âm thanh nghe thanh khiết lạ thường.

"Cô giáo..." Vạn Côn chợt nói. Xoong mì trong tay Hà Lệ Chân vẫn còn lại ít nước canh, xuôi theo miệng xoong, nhỏ tũng tũng xuống dưới sàn. Hà Lệ Chân cuối cùng mới có thể duy trì được giọng điệu lạnh lùng và bình tĩnh, "Em còn biết tôi là cô giáo của em."

Vạn Côn cúi đầu, xong lại đột ngột ngẩng phắt lên, cười một tiếng, nói: "Cảm ơn hộp sữa chua của cô."

Hà Lệ Chân hí mắt lại.

"Em đi đây."

Hà Lệ Chân sững sốt, Vạn Côn đã xoay người. Cậu vừa xoay lưng, Hà Lệ Chân liền trông thấy lưng áo cậu ướt sũng, còn có vài cọng mì dính trên đó. Cô nhìn chéch lên, phát hiện chỗ gáy và cổ của cậu đã đỏ tấy. Là chỗ nước sôi vừa rồi.

Vạn Côn mở cửa, bên ngoài mưa gió quyện nhau thổi thốc vào bên trong. Vạn Côn nheo nheo mắt, dậm bước ra. "Em đợi chút!" Hà Lệ Chân gọi giật cậu lại.

Vạn Côn đứng bên ngưỡng cửa, ngoái đầu nhìn cô. Hà Lệ Chân nhìn vào ánh mắt của cậu, lảng lạng quay đầu, đi vào trong phòng ngủ, một chốc sau bước ra, trong tay là một cây dù. Cô đưa dù cho Vạn Côn, Vạn Côn đứng từ xa đón lấy, là một cây dù gấp màu hồng nhạt. Vạn Côn nhìn nhìn cây dù, quay đầu nhìn Hà Lệ Chân, biếng nhác nói: "Cô giáo, hẹn gặp lại."

Cậu giương dù lên, bước vào trong mưa. Hà Lệ Chân đóng cửa lại, xoay người ra đứng sau rèm cửa sổ nhìn thấy bóng cậu xẹt qua. Mưa lúc mới bắt đầu rơi, ào ào xối xả, gió rất lớn, chiếc dù bị gió quật nghiêng ngả, Vạn Côn che một chốc rồi gấp luôn cây dù lại, cầm trong tay, cứ thế đội mưa mà rời đi.

Rất lâu sau khi cậu đã khuất dạng, Hà Lệ Chân mới xoay người, lặng lẽ không một tiếng động quét dọn mì nằm trên sàn, rồi lau chùi sạch sẽ. Lúc cô làm việc, đã ngừng tay rất nhiều lần, nhưng ánh nhìn tìm không ra chỗ để làm tiêu điểm, đôi lúc sẽ nhìn con cá vàng đang được đặt trên bàn đang chậm rãi quẫy đuôi lúc lắc, nhả ra những bọt bong bóng.

Lúc Vạn Côn đi cũng chưa trễ lắm, nhưng do trời mưa, nên ngoài trông vừa tối vừa nặng nề. Vạn Côn đội mưa đứng bên đường một hồi lâu mới đón được một chiếc taxi.

Nơi cậu ở cách trường học phải đến 20 phút đi xe, sau khi lên xe, tài xế dặn cậu đừng dựa lưng vào nệm ghế phía sau, Vạn Côn chẳng thèm đoái hoài, cuộn mình làm tổ trên nguyên hàng ghế. Tài xế trông có vẻ bất mãn hết mấy phút, hai người thoáng nhìn nhau trong kính chiếu hậu xong tài xế quay đầu đi, không nói gì nữa.

Sau lưng của Vạn Côn đang rất đau, nhưng cậu hoàn toàn không quan tâm. Cậu ngồi nhìn cơn mưa ngoài cửa sổ đang gột rửa đất trời trong màn nước mênh mang.

Cậu thuê nhà ở tầng trên cùng trong một cư xá 21 tầng. Căn hộ trên đó còn xây thêm 2 tầng nữa, tạo nên tổng cộng 6 căn phòng, 10 người chung sống. Vạn Côn ở trong một căn phòng đơn, cách vách là Ngô Nhạc Minh. Loại cư xá giống vậy, mọi người đều dùng chung một nhà vệ sinh tập thể, lúc Vạn Côn về gặp Ngô Nhạc Minh vừa mới tắm ra, đang xỏ dép lê cầm khăn lau tóc. Trông thấy Vạn Côn bước vào, mắt Ngô Nhạc Minh gần như tròn trĩnh lên.

"Vạn" Ngô Nhạc Minh buột miệng nói một tiếng rồi không nói nữa. Cậu ta đã quen biết Vạn Côn lâu năm, giữa hai người cũng có một sự ăn ý, cậu ta chỉ cần liếc Vạn Côn một cái liền biết tâm trạng của cậu hiện giờ rất tồi tệ. Ngô Nhạc Minh không nói thêm gì nữa, ngó Vạn Côn bước từ dưới lên đến trên lầu, đi lướt qua người cậu ta, tiến vào trong nhà vệ sinh.

Ngô Nhạc Minh đứng phía sau bĩu môi, quay về phòng của mình.

Vạn Côn đứng trước bồn rửa mặt, ngược mắt nhìn mình trong gương. Người cậu ướt sũng, áo quần dính chặt lấy thân. Vạn Côn lùi ra sau nửa bước, tay nắm lấy áo lột thẳng ra, nhả nhin cơn đau đằng sau lưng, vo chiếc áo lại thành một cục. Máy giặt bên cạnh đang hoạt động, không biết ai đang giặt đồ, Vạn Côn mở nắp ra, hung hăng ném áo của mình vào trong đó, xoay người bỏ đi ra ngoài.

Khi Hà Lệ Chân tới trường làm việc, trong văn phòng đang còn thảo luận tung bưng chuyện gì đó. Cô tiến vào, Bành Thiên gọi cô, "Lại đây lại đây, cô Hà, mới có công văn được gửi xuống."

"Công văn gì vậy?"

"Đi tham quan thực tế." Bành Thiên nói, "Tuần sau. Tớ coi giùm cậu rồi, tổ ngữ văn là " Bành Thiên lật mấy trang, nói, "Đây rồi, nè, chúng ta cùng tới chung một trường."

Hà Lệ Chân buông túi xách xuống, chạy tới nhìn.

"Trường nào thế?"

"Dục Anh"

"Trường trung học Dục Anh?" Hà Lệ Chân nói, "Không phải trường đó rất gần chúng ta sao."

Đúng là trường cấp 3 Dục Anh chỉ cách Trung Nhị có hai con phố, nhưng ngôi trường kia rất oách, cách đây mấy năm vừa mới thay hiệu trường, thành tích đột ngột tăng vọt, năm ngoái trong kỳ thi đại học thế mà còn lộ ra một người là trạng nguyên toàn tỉnh."

"Hôm nào?"

"Thứ Tư thứ Năm."

Hà Lệ Chân gật đầu, nói: "Đề đi nghe xem người ta dạy học ra sao."

Bành Thiên cười bảo: "Nghe họ dạy cũng vô ích, phải xem hạt mầm được gieo ở đâu cơ."

Hà Lệ Chân cầm giấy trong tay, do dự nói: "Thật ra " Hà Lệ Chân đang còn định nói tiếp thì Lưu Dĩnh đã bước vào.

"Cô Hà, đã nhìn thấy tin tức chưa?"

"Dạ, thấy rồi, thứ Tư thứ Năm tới trường cấp 3 Dục Anh dự thính."

"Ừ."

Bành Thiến không hỏi gì nữa, Hà Lệ Chân cũng đã ngừng bàn về đề tài mới. Vốn là cô định nói, thật ra, cũng không phải bất cứ đứa trẻ nào không học giỏi thì mai đây sẽ không có tiền đồ. Nhưng cô lại nghĩ, mình hiện giờ là một giáo viên, đương nhiên sẽ phải phụ thuộc vào thành tích của học sinh.

Trước giờ học, Hà Lệ Chân đứng tần ngần trước cửa lớp một hồi. Cô phải ép buộc bản thân quên hết chuyện đêm hôm đấy đi.

Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đều có mặt trong lớp, chỉ có điều bắt đầu từ lúc Hà Lệ Chân bước vào lớp, Vạn Côn liền nằm bò ra bàn. Hà Lệ Chân liếc cậu một cái, mở sổ bắt đầu điểm danh. Lúc gọi đến tên của Vạn Côn, Vạn Côn không trả lời.

Hà Lệ Chân giống như đang độ sức, ngẩng đầu lên, nhìn bóng người đang còn nằm bò ra bàn, gọi tên cậu một lần nữa.

Vạn Côn vẫn không lên tiếng, Ngô Nhạc Minh ngồi kế bên giơ tay, không nóng không lạnh nói với Hà Lệ Chân:

"Cô, ảnh bình rồi."

Chương 9



Bình rồi? Phản ứng đầu tiên của Hà Lệ Chân: chắc do trận mưa kia, sau đó lại nghĩ đến cái lưng bị phồng đỏ tấy của Vạn Côn.

Ngô Nhạc Minh nói: "Ảnh dầm mưa xong hôm nay hơi sốt."

Lúc Ngô Nhạc Minh nói, toàn nhìn thẳng vào mặt Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân đại khái có thể đoán được cậu ta đang nghĩ gì. Oán cô, trách cô, cảm thấy cô vô trách nhiệm, đã nói là sẽ cho cậu ở lại mà sau đó lại đuổi cậu đi.

Em thì biết cái gì. Hà Lệ Chân nghĩ. Cô không nói gì, đặt danh bạ xuống, xoay người bắt đầu giảng bài. Ngô Nhạc Minh ở phía sau hừ lạnh một tiếng, không to không nhỏ, có lẽ những bạn học khác không để ý, nhưng Hà Lệ Chân nghe rõ mồn một. Cô nắm chặt viên phấn, hít sâu một hơi, làm như không nghe.

Tan học, Hà Lệ Chân về văn phòng, không biết vì sao, luôn cảm thấy trong bụng rất buồn bực. Cô nhìn chăm chăm cuốn sách trên bàn, vỗ rất mạnh vào mặt mình, khiến cho Bành Thiến ngồi kế bên hết hồn.

"Làm cái gì thế hả?" Bành Thiến nói, "Điên à?"

Hà Lệ Chân lắc đầu, lăm bằm nói: "Không sao."

Hà Lệ Chân chống cằm ngồi trước bàn làm việc, cuốn sách trong tay đọc hoài không vô.

"Cô giáo Hà, tới đây giúp tớ chọn đồ tí, cậu nhìn hai chiếc này, chiếc nào đẹp?" Bành Thiến gọi Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân bước qua, nhìn thấy cô ấy đang chọn váy đầm trên mạng. Cả hai chiếc váy đều là loại váy đầm dài, một chiếc màu xanh lá, một chiếc màu vàng.

"Mình cảm thấy đều rất đẹp." Hà Lệ Chân nói.

"Chắc, bảo cậu cho chút ý kiến đi mà."

Hà Lệ Chân nhìn kỹ một hồi, nói: "Vậy thì chọn chiếc màu xanh lá đi vậy."

"Cái này hả, cậu cảm thấy cái này đẹp?"

Hà Lệ Chân nói: "Chiếc màu vàng hở lưng quá nhiều."

"..." Mặt của Bành Thiến rất quái gở, nhìn Hà Lệ Chân, "Vầy mà gọi là hở nhiều? Cậu đừng có trêu tớ được không hả. Lúc cậu đi chơi với bạn trai, chẳng lẽ cậu quần mình kín mít như cái xác ướp?"

Hà Lệ Chân "ò" một tiếng, nói: "Mình đâu có bạn trai đâu..."

Bành Thiến nhìn Hà Lệ Chân, ra vẻ thần bí nhếch một bên mày, kéo cô lại gần, nói: "Có muốn tớ giới thiệu cho cậu một người không? Nguồn trong tay tớ cũng không ít đâu, thích loại nào?"

Hà Lệ Chân ríu rít đứng dậy, đẩy cô ấy ra, nói: "Đừng mà."

"Nói thật đấy, thích loại nào thế?"

Thích loại nào?

"Thích chín chắn trầm ổn, hay là trẻ trung trai tráng một chút?" Bành Thiến vừa nói vừa giải thích với Hà Lệ Chân, "Nói cậu nghe, bạn trai tớ mới tốt nghiệp đại học cách đây không lâu, quanh hẵn toàn là một đám thanh niên trai tráng, cậu nói ra điều kiện đi, tớ tìm cho cậu."

"Bạn trai của cậu trẻ vậy sao?"

"Đúng vậy, bọn tớ được người khác giới thiệu nên quen nhau. Trẻ trung một chút mới tốt, ai lại đi thích một lão già."

Hà Lệ Chân run lên trong lòng, ngẩng đầu lên, Bành Thiến vẫn đang còn hào hứng nhìn cô, Hà Lệ Chân nói: "Cậu mau mau lo chọn váy đi, không phải là mấy thứ này đang tạm thời được giảm giá sao."

"Ồi!" Bành Thiến la to lên một tiếng, "Tớ suýt nữa quên mất!"

Cô ấy vội vàng đặt mua, Hà Lệ Chân quay về bàn làm việc của mình. Bành Thiến đặt mua hàng như điên, bất chợt nghe Hà Lệ Chân hỏi một câu nhẹ như gió thoảng từ phía sau lưng: "Cô giáo Bành, cậu có thuốc cảm không?"

"Có chứ." Bành Thiến đang nhìn chăm chăm vào máy tính, nói, "Trong tủ bên kia, ngăn thứ hai, sao thế, cậu khó chịu trong người?"

"Không có gì." Hà Lệ Chân bước tới, sau đó phát hiện nguyên nhân kéo toàn là thuốc, thuốc cảm, thuốc ho, rồi thuốc xoa bóp ngoại thương, đủ cả.

"Sao..." Hà Lệ Chân hơi kinh ngạc, "Sao lại nhiều thuốc đến thế."

"À, đều là của giáo viên tự mang vào để phòng hờ, để cho tiện, cứ người này người kia mỗi người một hộp, tích cóp một hồi ra vậy đó."

"Dùng được không?"

"Đương nhiên rồi." Bành Thiến cười bảo, "Cậu mới tới không lâu, còn chưa biết. Nói cậu nghe, trường chúng ta tuy nghèo nàn, nhưng vẫn có phúc lợi."

Hà Lệ Chân bị cô ấy chọc cho cười, chọn ra một hộp thuốc cảm cúm.

Giữa trưa, Hà Lệ Chân lại ghé tiệm thuốc gần trường mua một hộp thuốc mỡ trị vết phỏng, tiện thể mua thuốc cảm bù lại cho ngăn thuốc trong văn phòng luôn.

Mua xong xuôi, Hà Lệ Chân nhìn hai hộp thuốc trên bàn làm việc hết 10 phút đồng hồ, rồi mới đứng lên. Giống như sắp sửa ra trận, vung cánh tay, dứt khoát cầm hai hộp thuốc lên.

Ba giờ chiều là tiết thể dục của lớp 12/6, tiết thể dục ở Dương Thành Trung Nhị trên cơ bản là hoạt động tự do, phần lớn những nam sinh đều xuống sân vận động chơi banh. Hà Lệ Chân nhìn ra ngoài cửa sổ văn phòng một hồi, phát hiện trong đám nam sinh chơi banh, không có bóng dáng của Vạn Côn, lại ghé phòng học ngó vào cửa. Trong lớp chỉ còn lại thừa vài ba mống. Một nhóm 4,5 nữ sinh đang trò chuyện, rồi thêm Ngô Uy, cậu học trò đã từng viết hơn 100 chữ vào trong vở ghi chép hàng tuần, đang ngồi ở hàng đầu học bài, còn lại là Vạn Côn đang nằm bò ra trên bàn học nơi cuối lớp.

Mấy nữ sinh kia là người đầu tiên phát hiện ra Hà Lệ Chân.

"Cô Hà?" Một nữ sinh nói, "Sao cô tới đây ạ?"

Hà Lệ Chân cười nói: "Không có gì, các em tiếp tục nói chuyện đi."

Cô bước vào lớp, đi xuống hàng ghế cuối cùng.

"Vạn Côn."

Cô gọi cậu một tiếng, Vạn Côn không nhúc nhích.

Hà Lệ Chân nhìn một hồi, sau đó hơi cúi đầu, thì thầm bên tai cậu: "Em đừng có làm bộ, lúc vừa rồi khi Đàm Hiểu Lan chào tôi, không phải là em đã nghe rồi sao." Đàm Hiểu Lan là tên của nữ sinh vừa chào cô lúc nãy, cô đã nhìn thấy lúc Đàm Hiểu Lan lên tiếng, người của Vạn Côn hơi rục rịch.

Hà Lệ Chân nói: "Em ra ngoài."

Nói xong, cô đi về phía cửa lớp. Lúc đi ngang qua Ngô Uy, Hà Lệ Chân cười bảo cậu ta: "Học bài hả?"

Ngô Uy vội vàng chào cô giáo, Hà Lệ Chân gật gù, nói: "Có gì không hiểu cứ tới văn phòng hỏi, đừng tự hành hạ mình."

"Dạ!"

Ngô Uy là một cậu bé mập và lùn, mắt đeo kính dày cui, nhìn không giống như một đứa trẻ thông minh, nhưng cậu ta rất chăm chỉ học hành, Hà Lệ Chân rất thích cậu bé.

"Hơ." Sau lưng vang lên một tiếng cười lạnh nhạt, Hà Lệ Chân ngoái đầu, liền trông thấy một bóng người cao lớn xẹt ngang qua, cô nhìn lại lần nữa, Vạn Côn đã ra khỏi phòng học. Hà Lệ Chân lại dặn dò Ngô Uy vài câu, rồi cũng bước ra.

Vạn Côn đứng ở cuối hành lang, Hà Lệ Chân đến bên cậu, nói một câu: "Đi qua đây." Sau đó quẹo vào trong một kho chứa đồ nhỏ ngay kế bên gian phòng thí nghiệm.

Gian phòng mang mùi thuốc sát trùng, sau khi Vạn Côn tiến vào, Hà Lệ Chân đóng cửa lại, sau đó lấy thuốc trong túi ra.

"Cho em."

Vạn Côn nhìn hai hộp thuốc trong tay Hà Lệ Chân, không đón lấy.

Hà Lệ Chân nói: "Cầm lấy, em dầm mưa nên mới bệnh đúng không. Còn nữa, sau lưng em..." Hà Lệ Chân nhìn vào mắt của Vạn Côn, không nói hết câu, chỉ dí dí tay về phía cậu.

Thế là Vạn Côn lên tiếng.

"... Sau lưng em thế nào?"

Giọng của Vạn Côn rất khàn, hoặc có lẽ đang bị bệnh, nghe hơi yếu.

Hà Lệ Chân thở hắt ra một hơi, nói: "Sau lưng bị bỏng phải không, em đã bôi thuốc chưa?"

Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân nói: "Cầm lấy những thứ này, bảo Ngô Nhạc Minh hay ai đó giúp em thoa thuốc, sẽ mau lành hơn."

Vạn Côn vẫn không nói gì, trong phòng rất yên tĩnh. Hà Lệ Chân không nhìn vào mắt của Vạn Côn, lại cảm thấy sự yên tĩnh ấy hơi khó nhai. Lúc

này, tiếng chuông vào học đã cứu cô. Hà Lệ Chân đặt thuốc lên mặt bàn đầy bụi bặm kê bên, xoay người rời đi.

"Cô đang sợ người khác biết được cô làm học sinh bị thương à?"

Cánh tay đang cầm nắm cửa của Hà Lệ Chân khựng lại, người phía sau bước đến gần, giọng của Vạn Côn khẽ phủ xuống từ trên đỉnh đầu cô, nghe không ra thái độ.

"Cô không cần phải lo, không ai biết cả."

Tay của cô bị phủ lên, nắm cửa được ấn xuống, Vạn Côn đi vòng qua cô, bước ra khỏi căn phòng. Hà Lệ Chân ngoái đầu, hai hộp thuốc vẫn nằm y nguyên chỗ cũ chưa hề được rở tới.

Cô bỏ lại hai hộp thuốc vào trong túi, quay về văn phòng.

Rất nhanh đã đến thứ Tư.

Trước đó một ngày, Trung Nhị họp giáo viên, chủ nhiệm Trường đại khái giảng giải những hoạt động trong chuyến tham quan thực tế trong hai ngày kế tiếp. Nói trắng ra thì là tham quan để rút kinh nghiệm học tập, người ta dạy thì mình lo ghi chép, không khác gì học sinh. Chủ nhiệm Trường năm nay 48 tuổi, trước đây cũng là giáo viên ngữ văn, tác phong bảo thủ, rất chú trọng đến mặt mũi.

"Lần hoạt động tham quan thực tế này không chỉ có riêng trường của chúng ta, tổng cộng còn có giáo viên của 7,8 trường khác cũng tham gia, cho nên mọi người phải chú ý đến tác phong và kỷ cương của trường chúng ta, ngày mai mỗi một giáo viên phải mặc lễ phục."

Bành Thiến vừa họp vừa bĩu môi, bị Hà Lệ Chân bắt gặp, liền làm mặt hề với cô.

"Ngày mai bọn mình tập họp ở trước cổng trường nha." Kết thúc buổi họp, Bành Thiến nói với Hà Lệ Chân, "Nhà của cô giáo Lưu khá xa, chị ấy sẽ đi thẳng từ nhà tới."

"Được."

Hẹn giờ giấc xong xuôi, Hà Lệ Chân và Bành Thiến gặp mặt nhau ngày hôm sau vào lúc tám rưỡi sáng ở trước cổng trường Trung Nhị, cùng nhau đi tới trường Dục Anh. Trước cổng trường Dục Anh họ tìm được đội ngũ giáo viên tới cùng tham gia hoạt động. Tiết học Hà Lệ Chân cần dự thính là tiết ngữ văn của lớp 12, vào học sớm nhất trong ngày.

Người đứng lớp là một thầy giáo tên Lý Thường Gia. Tuổi không lớn, cũng tầm 30, vóc dáng hơi gầy, đeo kính, đậm chất thư hương. Bài giảng hôm đó là phân tích những câu thơ văn cổ thường gặp trong cuộc thi đại học. Thật ra tới học kỳ cuối của lớp 12, giáo trình cơ bản đều gần như đã học xong hết, còn lại chỉ là ôn tập luyện thi mà thôi. Nhưng mà Lý Thường Gia vẫn

giảng bài tựa như mọi người mới gặp những câu văn thơ ấy lần đầu, vô cùng sinh động và thú vị, ngay đến Hà Lệ Chân cũng ngồi nghe say sưa.

Tan lớp, Lý Thường Gia thân là giáo viên hướng dẫn, ngồi lại mở cuộc họp thảo luận với 6,7 giáo viên ngữ văn khác. Trong buổi thảo luận, Hà Lệ Chân hỏi Lý Thường Gia khá nhiều câu hỏi, Lý Thường Gia đều kiên nhẫn giải đáp. Mãi đến 12 giờ trưa, hoạt động tham quan thực tế của tổ ngữ văn mới kết thúc một cách mỹ mãn. Hà Lệ Chân đi qua chào Bành Thiên một tiếng xong ra về trước. Trên đường về, cô nhận được một cú điện thoại từ Thương Khiết.

"A lô? Lệ Chân, đang ở đâu thế?!" Phong cách của Thương Khiết vẫn như cũ, nói chuyện trên điện thoại vô cùng sôi nổi.

Hà Lệ Chân nói: "Tớ vừa tham gia xong một hoạt động, bây giờ đang trên đường về nhà, hoạt động kéo dài hai ngày, đều vào buổi sáng, coi như là buổi chiều được nghỉ."

"Thế thì khéo thật!" Thương Khiết nói, "Tớ vừa về lại thành phố, hôm nay không có việc, ghé thăm cậu nhé."

Hà Lệ Chân: "Tốt thôi, khi nào thì cậu tới?"

"Chắc phải hai tiếng nữa đi."

"Ừ, cậu tìm được trường của tớ không, tớ đợi cậu ở trường."

"Sẽ tìm ra, cậu cứ đợi đó đi!"

Hà Lệ Chân buông điện thoại, quay người đi về phía trường học. Do có hoạt động tham quan, chương trình của khối lớp 12 được điều chỉnh đôi chút, tiết học của thứ Tư và thứ Năm dời qua thứ Hai và thứ Ba tuần sau. Tức là có thể nói, tuần sau Hà Lệ Chân sẽ phải dạy 4 tiết liền trong hai ngày đó. Hà Lệ Chân về đến văn phòng đợi Thương Khiết. Trong văn phòng vắng vẻ, chỉ có mỗi mình cô.

Hà Lệ Chân nghe tiếng đùa giỡn vắng lại từ dưới sân vận động. Cô bước tới, đứng bên cửa sổ nhìn xuống, có hai lớp đang còn trong tiết thể dục, nam sinh đang chơi banh ở sân banh, nữ sinh vẫn như cũ, túm năm tùm ba lại tám chuyện.

Trong sân banh chợt truyền đến một tiếng hoan hô, Hà Lệ Chân ngó qua, có một nam sinh vừa nhảy lên thật cao, giành được trái banh đang bay trong không trung. Là Ngô Nhạc Minh. Cậu ta thì ở đó, vậy Vạn Côn đâu?

Hà Lệ Chân đảo mắt một vòng quanh sân vận động theo phản xạ, cuối cùng tìm thấy một người đang ngồi trên khán đài. Vạn Côn ngồi đó hút thuốc rất yên tĩnh, xung quanh không có lấy một bóng người. Quy định cấm hút thuốc ở trong trường này cứ như một trò hề.

Hà Lệ Chân nhìn theo bóng cậu, trong đầu không khỏi liên tưởng, cậu ta không chơi banh, có phải là do vết phỏng đang sau lưng chưa lành. Nghĩ đến đây, bên tai cô lại văng vẳng tiếng của Vạn Côn

Cô đang sợ người khác biết được cô làm học sinh bị thương à? Cô không cần phải lo, không ai biết cả.

Hà Lệ Chân hít vào một hơi, cảm thấy trong lồng ngực lại dấy lên một cơn buồn bực, không có lý do cũng không có duyên cớ, càng không có nơi nào để trút ra.

Chương 10



Không dễ gì mới đợi được tới lúc Thương Khiết gọi điện thoại, Hà Lệ Chân đeo ba lô chạy ra cổng trường. Thương Khiết vẫy vẫy tay với cô từ trong xe, "Lệ Chân! Bên đây-"

"Cái trường này của cậu sao tồi tàn thế này." Vừa lên xe xong, Thương Khiết đã nói, "Trường mà cũng muốn lở hết."

Hà Lệ Chân nói: "Đâu đến nỗi, làm gì mà khoa trương đến thế."

"Xì." Thương Khiết nói, "Có quán ăn nào ngon đề cử một chỗ đi, tớ còn chưa ăn nữa đấy, đói sắp chết rồi."

Hà Lệ Chân lắc đầu, thành thực nói: "Không biết..."

"Rồi, biết ngay mà." Thương Khiết không hề ngạc nhiên, "Căn bản là chưa ra quán ăn bữa nào đúng không."

Hà Lệ Chân nói: "Đạo này mới bắt đầu việc mới, quá nhiều việc bận rộn."

Thương Khiết tấp xe vào lề, hí hoáy với máy định vị một hồi, cuối cùng xác định được một khu thương nghiệp. Hai người tìm tới một quán nướng, Thương Khiết gọi bốn đĩa thịt. Lúc đang ngồi ăn, hai người trò chuyện tình hình gần đây. Hà Lệ Chân có tâm sự, cứ nghẹn nãy giờ, cơm cũng ăn không được bao nhiêu.

"Cậu ăn đi chứ, không đói à?" Thương Khiết hỏi.

"Cũng bình thường." Hà Lệ Chân uống ngụm nước, cuối cùng mới lên tiếng.

"Thương Khiết."

"Ừ?"

"Cậu..." Hà Lệ Chân nhìn cô ấy, nói, "Cậu có còn đi tới chỗ đó nữa không?"

"Chỗ nào?" Thương Khiết phun một cục xương ra.

Hà Lệ Chân nói: "Thì cái chỗ lần trước cậu dắt tớ tới đó."

"Chỗ nào nữa?" Thương Khiết nhú mày, lại nuốt một miếng thịt, rồi mới hiểu ra: "À, cậu đang nói cái quán rượu á hả?"

"Phải rồi."

"Tú Quý." Thương Khiết coi như đã hoàn toàn hiểu, "Chưa quay lại, tớ vừa mới về đây thôi, mà đã chạy thẳng tới tìm cậu rồi, sao thế?"

Hà Lệ Chân lắc đầu, "Không có gì."

Thương Khiết nhìn vào mặt của Hà Lệ Chân, nhai nhai vài miếng, rồi buống đũa. "Có chuyện." Cô ấy khẳng định một cách đơn giản, "Nói đi."

Hà Lệ Chân cũng không phải cố ý muốn giấu, cô nói với Thương Khiết: "Tớ muốn biết, Vạn... chính là cái người con trai lần trước cậu gọi á, hiện giờ có còn làm việc ở đó nữa không."

Thương Khiết trợn mắt há hốc mồm nhìn Hà Lệ Chân, "Ngoan nào, đến bây giờ cậu mới nhớ thương người ta? Tốc độ phản xạ của cậu chậm thật."

Hà Lệ Chân biết cô ấy đã hiểu lầm, tai đỏ bừng lên.

"Không phải, không phải như cậu nghĩ."

Thương Khiết nở nụ cười tỏ vẻ đã hiểu, nói: "Không sao, nếu cậu thật sự muốn gặp, tớ sẽ tìm thời gian đưa cậu đi xem sao."

Hà Lệ Chân lắc đầu, nói: "Chúng ta đang nói hai chuyện khác nhau, Thương Khiết." Cô ngược mặt nhìn đối phương, chậm rãi nói, "Người đó, là học sinh của tớ."

Ban đầu Thương Khiết còn chưa kịp có phản ứng gì.

"Ai? Người nào là học sinh của cậu?"

Hà Lệ Chân nói: "Thì cái người mà cậu chọn đó, cái người mà cậu nói, cậu nói..... cậu ta rất thú vị..."

Thương Khiết phì cười, "Câu đó mà cậu còn nhớ?"

Hà Lệ Chân nhú chặt lông mày, "Thương Khiết!"

"Được được được, nói chuyện nghiêm chỉnh." Thương Khiết lấy một miếng giấy lau miệng, chùi sạch miệng, nói: "Học sinh của cậu là thế nào?"

Hà Lệ Chân nói: "Đương nhiên là học trong lớp tớ rồi."

Thương Khiết hơi lấy làm khó tin: "Cậu ta mới học lớp 12? Trời ạ, nhìn thật không giống."

Hà Lệ Chân nói: "Năm nay cậu ta đã 20 tuổi, từng nghỉ học, rồi còn ở lại lớp."

"Thảo nào." Thương Khiết nói, "Tớ đã bảo là trông không giống 17,18 tuổi, đúng rồi, tên gì?"

"Vạn Côn."

Thương Khiết lại ăn thêm một miếng thịt, "Vậy thì cậu ta dùng tên giả ở Tú Quý."

Hà Lệ Chân hơi ngòai thẳng lên, nói: "Cái gì?"

"Lúc tớ quay vào thanh toán hoá đơn có trông thấy bảng tên, để tớ nhớ xem..." Thương Khiết bóp bóp trán, "Hình như là dùng cái tên Lý Phong."

"Lý Phong..."

Thương Khiết nói: "Dù sao thì cũng phải, những chỗ như thế, rất nhiều người dùng tên giả."

Quán đêm, hầu rượu, tên giả... Hà Lệ Chân thật sự cảm thấy hơi nhức đầu.

"Bọn cậu cũng thật khéo." Thương Khiết nói.

Hà Lệ Chân không biết sự trùng hợp này là điều đáng mừng hay đáng buồn, cười cười nói: "Tớ đã nói chuyện với cậu ta, bảo cậu ta sau này không được tiếp tục đến những nơi như thế làm việc nữa."

Thương Khiết bật cười, "Cậu ta nghe lời?"

Hà Lệ Chân nói: "Tớ không biết..." Nói rồi cô nhìn Thương Khiết một cái, Thương Khiết hiểu ý, nói: "Muốn tớ giúp cậu đi nhìn xem?"

"Ừ."

"Khỏi cần nhìn." Thương Khiết nói, "Tớ cá với cậu 1 vạn đồng, bảo đảm cậu ta không nghe."

"Tại sao?"

Thương Khiết cầm đĩa trong tay, gõ nhẹ lên thành của một chiếc đĩa không, liếc nhìn Hà Lệ Chân một cái, Hà Lệ Chân cảm thấy cô ấy lại dường như biến thành một thương nhân sắc sảo.

"Cụ thể tại sao thì tớ không nói rõ được, nhưng cậu nên tin vào ánh mắt nhìn người của tớ." Thương Khiết nhướn một bên chân mày lên, nói: "Thằng nhỏ đó, trên người mang một khí chất hoang dã, không kèm hãm được."

Hà Lệ Chân nhìn Thương Khiết, nét mặt nghiêm túc: "Nếu như vậy thì tớ phải báo cho thầy chủ nhiệm của cậu ta biết."

"Đó là chuyện riêng của cậu." Thương Khiết nói, "Nhưng mà tớ khuyên cậu tốt nhất là đừng làm gay. Thầy chủ nhiệm của cậu ta không thể nào

không biết một chút gì về tình cảnh của cậu ta, một cô giáo ngữ văn nhỏ nhoi như cậu đi quan tâm làm quái gì."

Hà Lệ Chân sững người. Đúng vậy. Cô chẳng phải là cô giáo chủ nhiệm, vì sao lại quan tâm đến thế.

Hà Lệ Chân cúi đầu, nhìn chiếc đĩa đầy gia vị của mình. Sau đó trở đi, Hà Lệ Chân không đả động gì đến chuyện của Vạn Côn với Thương Khiết nữa, đổi đề tài khác, trò chuyện rất vui vẻ. Sẩm tối, cô tiễn Thương Khiết rồi ra về một mình.

Hà Lệ Chân tự nhủ phải bớt quan tâm đi, hoặc là, đừng quan tâm nữa. Thật ra cô cũng không cần phải tự nhắc nhở bản thân nhiều như vậy, bởi vì từ đầu tuần sau đó, Vạn Côn không đến trường nữa. Hà Lệ Chân nhìn cái tên trong danh bạ đã ba ngày để trống, cuối cùng thở dài một tiếng, đóng danh bạ lại.

Công việc của cô dần dần trở nên bận rộn, kỳ thi kiểm tra đầu tiên đã đến nơi.

Kỳ thi kiểm tra này cũng chỉ là một trong hàng hà sa số những kỳ thi kiểm tra mà lớp 12 phải trải qua, nhưng đây đúng là lần đầu tiên Hà Lệ Chân tham gia ra đề thi. Cô và cô giáo Lưu cùng nhau ra đề và soạn nội dung kiểm tra, Hà Lệ Chân còn tự mình đem cuốn vở thi tới phòng, in ra mấy trăm bản. Hôm thi kiểm tra, Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đều không có mặt. Hà Lệ Chân phát hiện liên tiếp mấy trường hợp quay cốp khi cô canh thi, cô cũng không bắt phạt, chỉ đi tới gõ gõ lên mặt bàn cảnh cáo mà thôi.

Tâm trạng làm giáo viên thật là phức tạp, Hà Lệ Chân thu bài thi rồi quay về văn phòng. Đề mình khổ công viết cho đã, học sinh chẳng có mấy người làm được cho tới cuối. Hà Lệ Chân thậm chí còn bắt gặp một bức tranh phong cảnh trong một cuốn vở thi.

"Cô Hà." Cửa văn phòng có người gõ, Ngô Uy bước vào, trong tay là một chồng vở, "Đây là ghi chép hàng tuần."

Bởi Hà Lệ Chân rất ưng cậu bé yêu thích học tập hiếm hoi này, cho nên để cậu ta làm lớp phó học tập.

"Đề xuống đi, em vất vả rồi. Thi kiểm tra thế nào?"

Hà Lệ Chân cũng chỉ hỏi tượng trưng thôi, lúc này cô vừa thấy cuốn vở thi của Ngô Uy, viết rất nắn nót nghiêm túc, chỉ là trả lời trật đề, viết tràn giang đại hải nhưng không có ý chính nào cả.

"Em cảm thấy không tốt chút nào..." Ngô Uy có vẻ hoang mang.

"Không sao." Hà Lệ Chân an ủi cậu bé, "Chịu khó suy nghĩ một chút, đừng cứ chăm chăm làm đề mẫu suốt ngày, thành tích nhất định sẽ tiến bộ."

"Cám ơn cô ạ."

Hà Lệ Chân lấy chồng vở ghi chép tới, cúi đầu liếc thoáng qua. Lúc cô nhìn thấy một chữ ký rồng bay phượng múa ấy nằm ngay ở cuốn vở trên cùng, cô kinh ngạc đến nỗi nói không nên lời.

Vạn Côn?

Ngô Uy nhìn cô giáo mình mở cuốn vở trên cùng ra, sau đó như nhìn thấy quỷ lập tức đóng ngay lại. Ngô Uy hơi lấy làm lạ, nói: "Vậy, nếu cô không cần gì nữa, em đi trước đây ạ." Hà Lệ Chân cúi đầu, khẽ ừ một tiếng. Ngô Uy rời đi.

Ngón tay của Hà Lệ Chân run run, lại mở cuốn vở kia ra, ngay trang đầu, vốn chỉ là mặt trắng giấy tinh, giờ đây đã có thêm một hàng chữ.

"Cô giáo Hà ơi." Hồ Phi bước vào, cũng đang ôm một chồng vở kiểm tra, "Vở thi kiểm tra môn ngữ văn đã chia xong chưa?"

"Hả? À..." Hà Lệ Chân giật mình tay run bắn lên, xé trang giấy đó đi, vo lại thành một cục nhét vào trong túi. "Chia, chia xong rồi, tôi đang định đưa cho thầy nhìn."

Hồ Phi hơi lấy làm lạ: "Cô đưa cho tôi nhìn làm cái gì? Chia xong rồi thì bỏ lên bàn của cô giáo Lưu ấy."

"Vâng." Hà Lệ Chân cúi thấp đầu, lấy chồng bài thi kiểm tra đã được sắp xếp xong xuôi chia ra làm hai, đặt một nửa lên bàn của Lưu Dĩnh, sau đó không ngoái đầu lại, đi thẳng ra khỏi văn phòng. Hồ Phi quay đầu nhìn theo bóng lưng đã đi khá xa, hơi nhú mày.

Hà Lệ Chân bước đi càng lúc càng nhanh, cuối cùng bắt đầu chạy, xông vào trong phòng vệ sinh, đóng cửa lại, móc tờ giấy trong túi ra. Trên mặt giấy đã bị vò nhàu nhĩ, vài con chữ ngay ngắn xếp thành một hàng.

Cô ơi, em hơi thích cô mất rồi.

Xung quanh gần như lặng ngắt. Trong gian buồng vệ sinh được quây lại bởi 4 bức tường, Hà Lệ Chân cầm tờ giấy kia, ngón tay đều run hết cả lên. Có mấy nữ sinh từ bên ngoài bước vào, nói nói cười cười chuyện trò rôm rả. Sau khi đi vệ sinh xong thì tiếng nước ở bồn rửa tay mở lên rào rào, người này người kia kêu ọp ọp nhau í ới, cuối cùng lại cùng nhau rời đi.

Hà Lệ Chân vẫn cứ đứng trong buồng vệ sinh, đầu óc hỗn loạn. Tiếng chuông vào học vang lên gọi hồn cô trở về. Cô xé nát tờ giấy ra, vứt vào trong bồn cầu rồi chặt nước. Cô nhìn cho đến khi những vụn giấy xoáy xuống lỗ biển mặt sạch sẽ, rồi mới đi ra.

Cô sai từng bước dài về lại văn phòng, rõ ràng là mang giày đế bằng, nhưng mỗi bước chân lại vang vọng lạ thường. Về đến văn phòng, cô đi thẳng đến bàn làm việc, ngồi xuống, mở cuốn vở của Vạn Côn ra. Cô đã xé giấy rất vội vã, trang đầu vẫn còn sót lại non nửa, Hà Lệ Chân cắn răng, xé

miếng giấy còn lại đó ra luôn, sau đó cầm di động lên. Hà Lệ Chân nhớ số điện thoại của Vạn Côn, ngón tay của cô lướt nhanh, bấm một hơi 11 số, cuối cùng thoáng ngưng một chút, nhìn cái ký hiệu "gọi đi" màu xanh trên màn ảnh, nhìn rất lâu, sau chót lại bấm vào ký hiệu màu đỏ. Di động nằm trở lại trên mặt bàn, Hà Lệ Chân mở tin nhắn ra, soạn một tin -

Khi nào thì em có thời gian, cô có chuyện muốn nói với em.

Cô gửi tin nhắn đi xong, liền nhét di động vào trong túi áo, rồi chăm bài thi kiểm tra. Lúc mới bắt đầu, cô chăm bài hơi bị mất tập trung, nhưng di động trong túi áo không hề đổ chuông. Sau đó chăm bài bắt đầu chăm rất nhập thần, Hà Lệ Chân dần dần quên mất vụ tin nhắn trong di động. Mãi đến lúc tan học, di động của cô mới đổ chuông, Vạn Côn gửi lại một tin nhắn, nội dung của tin nhắn rất ngắn gọn:

Mười giờ thứ Bảy, quảng trường Võ Minh. Hà Lệ Chân cau mày, nhắn lại một tin.

Không cần phải xa vậy, cô chỉ có vài câu muốn nói.

Vạn Côn không trả lời. Hà Lệ Chân về nhà nấu cơm, di động đặt trên bàn sách. Đến khi cô lụ bu làm xong hết mọi việc trong ngày, tắt đèn đi ngủ, Vạn Côn vẫn không nhắn lại tin nào.

Hà Lệ Chân nằm trong căn phòng tối, cảm thấy trong một số vấn đề, Vạn Côn có vẻ như là người chiếm vị trí chủ đạo.

Tuy giáo viên là cô. Tuy học trò là cậu.